

Tohle možná mnohý čtenář nikdy neslyšel a klade si otázku, jak je to možné a jestli je to vůbec možné...Nevím, JAK se to děje, ale vím ŽE se to děje a že si to může každý v praxi ověřit. Samozřejmě, raději si to ověřujeme v oblasti rozvazování, propouštění zajatců na svobodu: „Zdalipak púst, který si já přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbit?“ (Iz 58,6) „Vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění.“ (Iz 61,1) „Dohodni se se svým protivníkem včas, dokud jsi s ním na cestě k soudu, aby tě neodevzdal soudci a soudce žalárníkovi, a byl bys vržen do vězení. Amen, pravím ti, že odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře.“ (Mt 5,25-26)

Většina křesťanů totiž za sebou táhne ne jednoho, ale celý hrozen „zajatců“. Chovám-li vůči někomu hořkost nebo neodpuštění, vzniká mezi námi neviditelné pouto, které zne-svobodňuje nás oba. Dobrá zpráva spočívá v tom, že i když se toto pouto navázalo z obou stran, často stačí, že jej zruší jedna strana, a oba zakusí novou svobodu. Dnes bych o tom mohla napsat desítky svědectví. Často za mnou přijde mladý člověk, který se před časem rozhodl odpustit někomu z rodičů, a i když nenásledovalo žádné diplomatické navázání styků ani „mírové jednání“, i když si nic s rodiči nevyřikal, svědčí o tom, že se vztah proměnil Z OBOU STRAN, že například táta je nějaký jiný... Nežádka někdo prožije odpuštění vůči bližnímu při své soukromé modlitbě a k jeho překvapení třeba ještě týž den udělá vstřícný krok právě druhá strana, která vypadala dosud naprosto „neprůstředně“ (prijde se omluvit apod.).

Tímto způsobem například odpustil svému otci alkoholikovi můj kamarád na Maltě. Jeho otec, Novozélandan, který s ním už roky nekomunikoval, poslal „najednou“ po všech letech nezájmu z Nového Zélandu velice vstřícný dopis. Jiný mladý muž prožil při naší společné modlitbě odpuštění vůči svým nevěřícím rodičům. Už předtím se za ně několik let modlil – v podstatě od svého obrácení – ale nikdy jim ze srdce neodpustil všechny křivdy z dětství... Do půl roku po tomto kroku odpuštění se oba rodiče obrátili k Bohu. Jejich syn teď vydává svědectví o síle a nutnosti odpuštění.

I v Bibli máme příběh, kde můžeme vystopovat tuto souvislost. Při kamenování Štěpána hlídá jeho věci pronásledovatel křesťanů Šavel. Písmo o něm vypovídá, že plně schvaloval, co se před jeho zraky dělo. Štěpán však k překvapení všech nesvolává na své pronásledovatele Boží hněv, ale Boží milosrdenství: „Pane, nepřičítej jim tento hřích.“ (Sk 7,60) Brzy nato se dovídáme o zázračném Šavlově obrácení, které nám dalo apoštola národů, sv. Pavla. Kdybychom dokázali skutečně odpouštět svým nepřátelům a modlit se za ty, kdo nás pronásledují, možná bychom nezakoušeli v církvi takový nedostatek kněžských a misijních povolání!

Kateřina Lachmanová: Vězení s klíčem uvnitř

Prameny, odkazy

Daniel J. Harington – Evangelium podle Matouše – Sacra pagina; Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Matouše; Petr Karas – Boží slovo na každý den; Angelo Scarano – www.pastorace.cz; Petr Mareček – www.biblickedilo.cz; Misál na každý den liturgického roku

24. neděle v mezidobí – cyklus A

14. září 2014

²¹Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?“ ²²Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmasedmdesátkrát.“ ²³Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. ²⁴A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. ²⁵Protože dlužník neměl čím zaplatit, pán rozkázal ho prodat i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. ²⁶Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: „Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím.“ ²⁷A pán se nad tím služebníkem smiloval, propustil ho a dluh mu odpustil. ²⁸Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtit a křičel: „Zaplať, co jsi dlužen!“ ²⁹Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: „Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to.“ ³⁰On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. ³¹Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a pověděli to všechno svému pánovi. ³²Tu si ho pán zavolal a řekl mu: „Ničemný služebníku! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. ³³Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?“ ³⁴A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. ³⁵Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

1. čtení:
Sir 27,33-28,9

2. čtení:
Řím 14,7-9

Evangelium:
Mt 18,21-35

Srovnání:

Lk 17,4

Gn 4,24

Mt 25,19

Lk 7,42

Mt 5,25-26

Mt 6,15

Kol 3,13

Mt 18,21-35

K tématu

Bratr Roger a Taizé

Výzva ke smíření

Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Ten, kdo zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle. Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. (Řím 8,26-28)

Během večerní modlitby v úterý 16. srpna 2005 uprostřed davu, který obklopoval komunitu v kostele Smíření, jedna vyšinutá žena třikrát silně bodla do zad bratra Rogera Schutze, který vzápětí zemřel.

Další texty v týdnu

Po: Žid 5,7-9; Jan 19,25-27

Út: 1 Kor 12,12-14.27-31a;
Lk 7,11-17

St: 1 Kor 12,31-13,13; Lk 7,31-35

Čt: 1 Kor 15,1-11; Lk 7,36-50

Pá: 1Kor 15,12-20; Lk 8,1-3

So: 1 Kor 15,35-37.42-49;
Lk 8,4-15

Obětovaný život

Bratr Roger, pětadvacetiletý švýcarský protestant, přijel v roce 1940 na kole do Taizé, malé vesničky v Burgundsku. Chtěl sdílet osud okupovaných Francouzů. Se svou sestrou Genevieve přijímal židovské uprchlíky a pak se v roce 1942 vrátil do Švýcarska. V roce 1944 se vrátil do Taizé, aby pomohl německým válečným zajatcům a sirotkům. Během let vznikla komunita v Taizé. „Když jsem byl mladý,“ říkával, „překvapovalo mě, když jsem viděl křesťany, kteří mluvili o Bohu lásky a přitom ztráceli tolik energie ospravedlňováním sporů. A říkal jsem si: Existuje pro komunikování s Kristem něco jednoznačnějšího než obětovaný život, kdy se den za dnem konkrétně naplňuje smíření? A tak mě napadlo, že je důležité vytvořit komunitu s lidmi rozhodnutými obětovat celý svůj život, kterým jde především o smíření.“

Ekumenická modlitba

Bratr Roger byl původně protestant, ale v *plné shodě* s vírou katolické církve. Svou víru vyjádřil v roce 1980 v přítomnosti Jana Pavla II. v bazilice svatého Petra: „Našel jsem svou vlastní křesťanskou identitu tak, že jsem ve svém nitru smířil víru svých předků s mysteriem katolické víry, aniž bych přerušil spojení s jednou nebo druhou stranou.“

Neuvěřitelná originalita Taizé spočívá v tom, že se tu jedná o naprosto ekumenickou modlitbu. Komunita nepřijímá žádný dar sama pro sebe. Jediné pravidlo – modlitba podporující život plný práce. Členové nepřijímají ani dary, ani odkazy, protože chtějí pracovat vlastníma rukama. Svůj vlastní majetek věnují těm nejchudším.

Rok od roku přibývají mladí. V roce 1944 byli tři; dva roky poté jich bylo čtyřicet. Komunita se dnes skládá z bratrů pocházejících ze třiceti různých zemí. Od 28. prosince 2002 do 1. ledna 2003 se v Paříži shromáždilo sto tisíc lidí, aby se v jejich duchu modlili, bavili, nebo mlčeli. A vyměňovali si zkušenosti ohledně dvou věcí: zdroje své víry a konkrétních závazků, které z ní plynou.

Tato fenomenální expanze byla pro bratra Rogera ohromným překvapením. Místo aby měl ze všech těchto mladých strach, pronesl: „Neutíkejme, spěchejme blíž!“ A také: „Tady nejsou duchovní mistři; tady nejsou řečníci.“ Protože je třeba především poslouchat tyto mladé lidi, poslouchat, o co jim jde.

Navečer bratr Roger vždycky dal jeden jediný výrok k meditaci, to je všechno.

Jan XXIII. v roce 1962 řekl: „Nebudeme dělat historický proces s protestanty, s ortodoxními... Nebudeme pátrat, kdo měl pravdu a kdo se mýlil. Zodpovědnost je rozdělena. Řekneme jen: ‚Spojme se.‘“

A dvacet let předtím bratr Roger hlásal smíření, když vracel každého zpět k jeho vlastnímu náboženství: „Postupuj ve své víře, ve svém vlastním náboženství, Kristus je ve středu tvého života.“ Dalajlama jistým způsobem dělá totéž.

Dynamika provizoria

Taizé není ani novým hnutím v církvi, ani novou církví, je to nádherné spojení mladých křesťanů. Zakotvených v přítomnosti. Vždycky se mi líbilo, co říkal bratr Roger: „Máme dynamiku provizoria.“

Další zvláštností Taizé je, že bylo velmi blízké našim bratrům z východu, kteří žili pod komunistickou nadvládou. A Taizé

tu bylo významným průkopníkem. Bratr Roger byl jeden z prvních, kdo šli za zeleznou oponu. Říkal mladým, že se s nimi chce jen setkat, že je nechce získávat nebo přimět k obrácení, že nepovažuje svou komunitu za nadřazenou ostatním, ale že ví, jak oni tou totalitou trpí až do hloubi duše.

Pro mír a smíření

Klíčová slova Taizé jsou: vnitřní smíření a smíření společné. Právě to se dnešním mladým lidem tolik líbí – být smířený sám se sebou a s druhými prostřednictvím modlitby, naslouchání, ve velké důvěře a s nadějí. Modlil se společně se svými přáteli bez rozpoutávání neplodných debat, které by jen zdůraznily vzájemné rozdíly.

Když jsem před nějakou dobou mluvil v mešitě v Adawa blízko svého bydliště na pozvání velkého muftího na konec ramadánu, řekl jsem přítomným muslimům: „Poslechněte, jestli začneme mluvit o naší teologii, je konec! Já věřím v Ježíše Krista, mrtvého a vzkříšeného, syna Božího; vy ne. Takže jakmile o tom začneme debatovat, nebude to mít konce... Modleme se společně za mír a smíření. Víím, že během ramadánu připravujete tisíce jídel, abyste nasýtli ty nejchudší, křesťany i muslimy. A právě toto nás spojuje v Bohu, a to mnohem víc než naše teologie.“

Svazování druhých

Všimněme si však, že druhý služebník se dostal do vězení pouze díky prvnímu, díky jeho neodpuštění. Král s tím neměl nic společného. Na co nás tu Pán Ježíš upozorňuje? I my máme moc svazovat druhé, moc „vsadit je do vězení“, „vydat biřičům“ (srov. Mt 5,25–26) neboli uvrhnout na ně jakousi duchovní temnotu (zabránit přístupu Boží milosti). To vše skrze naše neodpuštění. Jinými slovy – **BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ SE UČINILO ZÁVISLÝM NA NAŠEM MILOSRDENSTVÍ!**

Bratr Roger říkával: „Nečekej, až všemu porozumíš, seber odvalu a začni, i když to není dokonalé, proživej s druhými to málo, co jsi pochopil z evangelia, a ten zbytek přijde časem sám.“ Dodával: „Ty tisíce mladých lidí hledají smysl života. V Taizé ho nenajdou, ale Taizé je jakýsi nástin první odpovědi.“

Modlete se a milujte

„Modlitba je velmi prostá a často velmi skromná záležitost. Modlíme se v Duchu Svatém. Ztišíme se a Duch Svatý do nás vstoupí.“ To si bratr Roger myslel o modlitbě. Když si úplně vyčerpaný odjedu na osmačtyřicet hodin odpočinout na venkov a poslouchám slavíka nebo sovu, je to má modlitba. Moje vnitřní svoboda je má modlitba. Není tu žádná zvláštní technika, stačí jen říct: „Pane, trávím tento okamžik s tebou. Je tu jen pro tebe.“

A pak mlčet. Protože modlitba je hlas srdce.

A co tvá modlitba? Jsi na moři ve své lodi a házíš kotvu na vzdálené skalisko. Táhneš za lano silně a vytrvale.

Skála se nehýbe, skála se nepohne nikdy. Ale tvá loďka se k ní přibližuje. A stejně je to v modlitbě. Zdá se, že Bůh je pevnou oporou, a ty se k němu v modlitbě blížíš.

Guy Gilbert – *Bud'te světlem!*